

žitky již byly vypláceny, či zda předpis tento má platnost i ohledně oněch zaměstnanců, kterým před 6. květnem 1921 zaopatřovací požitky jen skutečně byly přiznány, dosud však nevypláceny. S ohledem na sociální význam a tendenci zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. sluší však míti za to, že ku splnění předpisu §u 1 písm. a) stačí, když zaopatřovací požitky zaměstnanci na velkém majetku pozemkovém při jeho pensionování pro stáří dne 6. května 1921 již byly přiznány, třeba by do této doby skutečně ještě nebyly vypláceny, neboť v tomto případě majitel velkého majetku pozemkového tím, že svému zaměstnanci přiznal zaopatřovací požitky v podobě ročně se opakujících darů z milosti do odvolání, zaměstnance svého sám uvedl do takového stavu, že týž ve smyslu uvedeného předpisu zákona od té doby, kdy dar z milosti v tomto případě v poskytování ročních naturalií mu byl přiznán, t. j. od 21. dubna 1921 za zaměstnance již před 6. květnem 1921 zaopatřovací požitky požívajícího považován býti musí. Jest proto žalobcův nárok na zaopatřovací požitky též dle §u 1 písm. a) uvedeného zákona odůvodněn a dovolání žalovaného také v tomto směru po stránce právního posouzení neopodstatněným.

Čís. 3685.

Žalobě vlastníka zabavené movité věci podle §u 37 ex. ř. lze čeliti námitkou, že věc dána byla vymáhajícímu věřiteli osobou třetí jako ruční zástava (§§ 456 a 367 obč. zák.) a že žalobce není ochoten zaplatiti dluh, zajištěný ruční zástavou.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1924, Rv I 348/24.)

Žalobě, domáhající se uznání vlastnictví k zabaveným strojům a zrušení exekuce na ně, bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno. N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Uplatňuje dovolací důvod nesprávného právního posouzení (§ 503, čís. 4, c. ř. s.), napadá dovolatel právní názor odvolacího soudu, že je pro rozhodnutí sporu bezpodstatno řešiti otázku, zda zástavní právo, žalovanému dlužním úpisem z 1. srpna 1922 zřízené, je účinným čili nic. Výtka jeho je odůvodněna. Odvolací soud pokládá exekuci již proto za nepřipustnou, že žalobce dokázal k zabaveným strojům své vlastnické právo, kterého nabyt koupí strojů od manželů Karla a Marie Z-vých. Avšak žalovaný namítal a nižší soudy vzaly za dokázáno, že stroje byly žalovanému dány do zástavy společností »Karel Š. a spol.«, jejímž jedním společníkem byl právě onen Karel Z., který spolu s manželkou stroje byl žalobci prodal a jemuž je žalobce nechal v uschování. Dovolává se tedy žalovaný zřejmě ustanovení §§ 456 a 367 obč. zák., podle kterého vlastník zastavené věci nemůže své vlastnické právo uplatňovati, nabyt-li držitel ruční zástavy bezelstně od osoby, jež je živnost-

nikem, k obchodování s věcmi tohoto druhu oprávněným, aneb které žalobce sporné věci sám svěřil do uschování. Tato námitka je ovšem podstatného rázu. Nemůže-li vlastník ruční zástavy vlastnické právo žalobou uplatňovati nebo, může-li je jen uplatňovati s výhradou, že držitele zástavy odškodní, k čemuž se však v tomto případě ani nenabídl, nelze říci, že mu k věci, exekucí postižené, ještě přísluší právo, které ji činí nepřipustnou. Je proto nezbytno, řešiti právní otázku, zda tu jsou či nejsou podmínky §u 456 obč. zák., za kterých vlastník ruční zástavy proti jejímu držiteli nemůže vlastnickou žalobou vystupovati a důsledkem toho z důvodu svého vlastnictví ani nemůže žalovati na zrušení exekuce podle §u 37 ex. ř. Dovolací soud nemůže tuto otázku toho času řešiti, protože nejsou zjištěny skutkové okolnosti k tomu potřebné. Zejména není zjištěno, zda byla osoba, od které žalovaný stroje převzal do zástavy, obchodníkem k obchodu s nimi oprávněným, zda nabyt žalovaný ruční zástavy způsobem bezelstným a zda nabyt jí způsobem podle §§ 451 a 452 obč. zák. V posléze dotčeném směru zejména nutno zjistiti, zda povaha zastavených strojů skutečně nepřipouštěla hmotného odevzdání z ruky do ruky, jak §§ 451 a 452 obč. zák. vyžadují, a proto se mohlo státi pouhým poznačením podle §§ 427, 452 obč. zák., či zda připevnění tabulek na strojích snad mělo jen účel, dáti takto na jevo, že se hmotné odevzdání skutečně již stalo, zkrátka řečeno, zda připevnění tabulek mělo pro vznik zástavního práva význam konstitutivní či jen deklaratorní.

Čís. 3686.

Každý společník, jenž má právo zastupovati veřejnou obchodní společnost, může platně odvolati prokuru za účelem výmazu z rejstříku. Lhostejno, že byl oprávněn zastupovati společnost kolektivně s prokuristou a že dle společenské smlouvy mohla býti prokura odvolána jen, ve shodě veřejných společníků.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1924, R II 89/24.)

Žádost veřejné společnosti Marie H-ové, by odvolání prokury Otta H-a veřejným společníkem Hansem W-em nebylo vzato na vědomí a by jeho návrh na výmaz prokury byl zamítnut, **r e j s t ř í k o v ý s o u d** zamítl. **R e k u r s n í s o u d** usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Podle čl. 118 obch. zák. jest každý společník, který jest zmocněn společností zastupovati, také oprávněn odvolati prokuru s právním účinkem vůči třetím osobám, tudíž i za účelem zápisu do obchodního rejstříku. Názor stěžovatelky, že Hansu W-ovi, který jest nesporně společníkem veřejné společnosti, toto právo nepřisluší z důvodu, že jest oprávněn, zastupovati společnost kolektivně s prokuristou Otto H-em, je mylným. Společníkovi a to každému jest již zákonem propůjčena moc k zastupování společnosti. Ovšem smlouvou může společník býti vyloučen z této moci, což by nastalo zejména tehdy, kdyby súčasťné strany se dohodly na kolektivním zastupování, kdy buď všichni nebo více společníků, ale jen společně jsou zmocněni společností zastupovati. V takovém případě by